

## **A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság**

*Pfv.VI.20.405/2012/3.szám*

*A Kúria a dr. Somlai Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kacsarovszky Csilla Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsön megfizetése iránt a Budaörsi Városi Bíróság előtt 6.P.22.006/2008. szám alatt folyamatban volt és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 4.Pf.21.908/2011/8. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes részéről benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán tárgyaláson meghozta a következő*

*í t é l e t e t :*

*A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.*

*Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint külön felhívásra az államnak 200.000 (kétszázezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.*

*Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.*

*I n d o k o l á s :*

*A felperes és az alperes jó ismerősök voltak. A felperes 2003. december 29-én átutalással 2.000.000 forint kölcsönt nyújtott az alperesnek azzal, hogy azt 2004. június 30-ig visszafizeti. Az alperes a kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes kérte, hogy az alperes a tartozását írásban ismerje el. 2005. július 7-én az alperes tartozáselismerés elnevezésű okiratot írt alá a 2.000.000 forint kölcsön tekintetében. Mivel a alperes ezt követően sem fizette vissza a tartozását a felperes 2006. novemberében ügyvédhez fordult, majd 2007. januárjában megbízást adott a V. Zrt-nek a kölcsöntartozás behajtása érdekében, ez azonban nem vezetett eredményre. A felperes 2008. március 11-én nyújtotta be a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét, amely eljárásban az alperes ellentmondással élt, az eljárás perré alakult.*

*A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest*

2.000.000 forint, ezen összegnek 2003. december 29. napjától 2004. június 30. napjáig évi 12 % kamat a 2004. július 1. napjától pedig a Ptk. 301. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta a kölcsön felvételét azonban azt állította, hogy 2004. február 6-án a MOM Parkban készpénzben az egész összeget visszafizette a felperes részére. Miután a kölcsönről nem készült írásos dokumentum, ugyanígy a kölcsön visszafizetéséről sem. A kölcsön visszafizetésénél az élettársa jelen volt.

A tartozáselismerő nyilatkozat megtételét az alperes azzal magyarázta, hogy a felperes a férje előtt szerette volna igazolni, hogy a 2.000.000 forint az alperesnél van, így baráti szívésségből írta alá a tartozáselismerő nyilatkozatot, amely erre tekintettel fizetési határidőt nem tartalmazott.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helytadott és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 2.000.000 forintot, ennek a felperes keresetében igényelt kamatát és a perköltséget. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felek között a Ptk. 523. §-ában szabályozott kölcsönszerződés jött létre. Az alperes köteles lett volna a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. Az alperes ennek nem tett eleget, ugyanakkor a Ptk. 242. §-a alapján tartozáselismerő nyilatkozatot tett. A tartozás elismerése következtében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kölcsön visszafizetése megtörtént. A bíróság álláspontja szerint az alperes nem tudta azt igazolni a perben, hogy a 2.000.000 forint kölcsönt a felperesnek visszafizette. Ennek ellene szól az a körülmény, hogy az általa állított 2004. évi visszafizetést követően 2005-ben tartozáselismerő nyilatkozatot tett, majd amikor a felperes ügyvéd útján próbálta a tartozást behajtani dr. H. M. ügyvéd előtt arra hivatkozott, hogy anyagi helyzete nem engedi meg a kölcsön visszafizetését. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes előadását a tanúvallomások alátámasztották. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes élettársának tanúvallomását a kölcsön visszafizetését illetően utalva arra, hogy a tanú az alperessel érzelmi, élettársi kapcsolatban áll, így tanúvallomása az elfogulatlannak minősülő dr. H. M. ügyvéd tanú, valamint a felperes korábbi barátja, dr. B. T. elfogulatlannak minősülő tanúvallomása megcáfolására nem alkalmas. Emellett a felperes írásban igazolta, hogy az alperes által állított időpontban nem tartózkodhatott a pénz visszafizetésének helyén a MOM parkban, mert a munkahelyén dolgozott.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás adatait okszerűen mérlegelte, helyesen állapította meg a tényállást és helyes az

ítéleti döntése is. Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárás szabálytalanságára vonatkozó kifogásokat is előterjesztett. Ebben a körben a másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes igazolási kérelmeit a bíróság elbírált és az alperes által tett indítványok teljesítése sem vezetett volna az alperesi állítások bizonyítására. Így abban az esetben, ha a bíróság kihallgatná K. N. O.-t, a behajtó cég vezetőjét és bebizonyosodna, hogy előtte az alperes a tartozás korábbi kifizetésére hivatkozott, ez a tény sem bizonyítaná, hogy az alperes a felperes részére a 2.000.000 forintot valóban meg is fizette.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Ebben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte. Másodlagosan kérte, hogy a Kúria az eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására utasítsa. Megismételte, hogy 2004. február 6-án 13:00 órakor a MOM park egyik éttermében az élettársa jelenlétében visszafizette a 2.000.000 forintot a felperes részére. Fenntartotta azt az állítását, hogy a felperes a tartozáselismerő nyilatkozat aláírását 2005. július 7-én azért kérte, hogy a férje előtt a 2.000.000 forint hollétét igazolja. Erre mutat az is, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatban fizetési határidő nem szerepelt. Az alperes nem vitatta, hogy a H. Ügyvédi Irodától, majd a V. Zrt. vezetőjétől, K. N. O.-tól fizetési felszólítást kapott, álláspontja szerint azonban a tartozást egyikük előtt sem ismerte el, pontosan azért nem mert az már rég teljesítésre került.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében részletesen foglalkozott a lefolytatott bizonyítási eljárás értékelésével. Utalt arra, hogy ennek keretében a bíróság a felperes tanúinak vallomását ítélezés alapjául elfogadta, ugyanakkor az alperes élettársának tanúvallomását nem értékelte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy dr. H. M. tanúvallomása is több ponton ellentmondásos volt, illetve mellőzte K. N. O., a V. Zrt. vezetőjének tanúkénti meghallgatását. Az alperesnek nem adott lehetőséget arra, hogy a felperes férjének a tanúvallomására észrevételeket tehessen.

Az alperes vitatta az eljáró bíróságok ítéletének azon megállapítását, hogy az alperes által bemutatott naptár, amelyben a 2004. február 6. napján az „Andi” bejegyzés szerepel nem igazolja kellőképpen, hogy ezen a napon az alperes a felperessel találkozott és számára a 2.000.000 forintot visszafizette. Vitatta azt az ítéleti megállapítást is miszerint életszerűtlen lenne, hogy a felperes egyedül ment átvenni a 2.000.000 forint összeget.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az igazolási kérelmei elutasításával kapcsolatos eljárási kifogásait is előadta, amelyekre már a fellebbezésében is hivatkozott.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Az eljáró bíróságok helytállóan utaltak arra, hogy a Ptk. 242. § (1) bekezdése értelmében a tartozáselismerésre tekintettel az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a tartozása nem áll fenn. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az eljáró bíróságok mérlegelését támadta. A Kúria álláspontja szerint azonban a jogerős ítéletben foglaltak megfelelnek a Ptk. 206. §-ában előírt követelményeknek. A Kúria töretlen gyakorlata, hogy a felülvizsgálati ügyekben az eljáró bíróságok mérlegelési körébe tartozó kérdést általában nem vizsgálja és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére sem. Felülmérlegelésre csak igen kivételesen akkor kerülhet sor, ha a tényállás feltáratlan maradt iratellenes, vagy okszerűtlen, illetve logikai ellentmondást tartalmaz. Ez a jelen ügyben nem állapítható meg.

A Kúria egyetért az eljáró bíróságok azon megállapításával, hogy az alperes nem tudta kellő indokát adni, hogy miért írta alá a tartozáselismerő nyilatkozatot abban az esetben, ha a tartozását már 2004. februárjában már visszafizette a felperes részére. A felperes 2003. december 29-én átutalással adott át az alperes részére 2.000.000 forint kölcsönt, így az összeg alpereshez kerülésének nyoma maradt. Az alperes sem vitatta, hogy ezt követően többször felszólította őt a felperes a tartozás rendezésére. E körben utalt arra, is, hogy a felperes a férje hatása alá került, aki mindenképp tudni akart a 2.000.000 forint sorsáról. Az alperes előadása alapján az lett volna a Kúria szerint életszerű, ha az alperes a 2.000.000 forint visszafizetéséről vagy írásbeli elismervényt kér a felperestől vagy az élettársán kívül más tanúkkal is igazolni tudja azt, hogy a pénz átadása megtörtént. A Pp. 3. § (3) bekezdése, valamint a 164. § (1) bekezdése alapján a bizonyítás sikertelensége az alperes terhére esik. A Kúria egyetért azzal, hogy a felperes állítását érdektelen tanúk vallomása is megerősítette, így különösen dr. H. M. ügyvéd tanú is, aki szerint az alperes a tartozás fennállását 2007-ben előtte nem vitatta csak anyagi nehézségekre hivatkozott.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát eljárási szabálysértésekre is alapította, ezek közül az igazolási kérelemmel kapcsolatos előadását a másodfokú bíróság megvizsgálta. Ebben a körben a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében felülvizsgálatnak nincs helye, ugyanis felülvizsgálati kérelmet csak a jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés ellen lehet előterjeszteni, továbbá a 270. § (3) bekezdésében meghatározott végzések ellen. Az alperes állított eljárási szabálysértések másik része pedig olyan természetű, amely az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki. A Pp.

275. § (3) bekezdése értelmében ez nem akadályozza annak, hogy az érdemben helyes jogerős ítéletet a Kúria hatályában fenntartsa még akkor sem, ha az alperes állításai valósak lennének.

A kifejtettek alapján a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint azt hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az alperest kötelezte arra, hogy fizesse meg a felperesnek a felülvizsgálati eljárással felmerült költségeit. Ennek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy az az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Az alperes illetékfeljegyzési jogban részesült pervesztességére tekintettel azonban köteles megfizetni külön felhívásra az államnak a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. november 20.

Dr. Wellmann György s.k. a tanács elnöke, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Puskás Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő